

[Henry Christensen.]

af forbrugsbeskatningen. Nu er vi imidlertid på dette område i den højst besynderlige situation, også efter det, finansministeren har sagt i dag, at man tænker sig merværdi-afgiften gennemført i indeværende folketingsår, men tænker sig forhandlingerne om en skattereform — som modstykke hertil — først ført for alvor i næste folketingsår. Her vil man altså slå sammenhængen i stykker. Hermed er det også dementeret, hvad det ærede medlem hr. Westerby offentligt har påstået, at man havde sikret sig det ene og det andet i så henseende. Der er altså ingen aftale, forstår jeg på den højtærede finansminister, på nogen af disse områder; hermed må der i hvert fald være bragt klarhed, hvad denne side af sagen angår.

Til min udtalelse vedrørende vor tilslutning til en eventuel afgiftsforøgelse på 6 øre på benzinen svarede den højtærede finansminister, at jeg kunne ikke bruge de penge mere end én gang. Det havde jeg heller ikke tænkt mig, men jeg foreslog dem brugt én gang. Men det, den højtærede minister nu har besluttet sig til, er, at han slet ikke vil bruge dem nogen gang. Det var bl. a. det, diskussionen stod om.

Tilsvarende forholder det sig med påstanden om vor negativitet. Den højtærede finansminister erkendte jo, at han, da jeg pegede på mulighederne for øget kosmetikbeskatning, havde afvist det. Man afviser det altså i de forhandlinger, vi deltager i. Så slutter man disse forhandlinger, og så kommer man selv bagefter med et forslag derom. Endelig fortæller man bredt, at dér kan man se: oppositionen er fuldstændig negativ, den har ikke peget på noget som helst eller stillet noget forslag. Er det ikke at dreje lidt for meget rundt med tingene? Er det virkelig nødvendigt for regeringen at dreje tingene så voldsomt rundt for at skaffe sig en argumentation? Det skulle da vist ikke være nødvendigt.

Den højtærede økonomiminister omtalte det, han kalder nedskæringerne i investeringsplanen, og ville nu lægge ansvaret derfor på venstre og det konservative folkeparti. Jeg har egentlig ikke indtryk af, at regeringen i øjeblikket er særlig optaget af at tage hensyn til venstre og det konserva-

tive folkeparti. Jeg har egentlig indtryk af, at regeringen mener, at den nu har etableret en eller anden form for flertal, og derfor er det besynderligt, at den som argumentation for den politik, den anlægger, henviser til den opposition, den i øvrigt ikke vil tage hensyn til. Det kan dog vist ikke holde i den nuværende situation.

Er sandheden ikke, når det kommer til stykket, en helt anden? Er sandheden ikke den — det var det indtryk, man fik under forhandlingerne om disse ting — at det simpelt hen var et spørgsmål om, hvorvidt der var kapacitet til rådighed til at gennemføre det opstillede program, hvis det ikke skulle gå ud over boligbyggeriet og andre vigtige bygge- og anlægsopgaver her i landet?

Jeg erindrer i hvert fald, at den højtærede finansminister, da han blev stillet over for det spørgsmål, om det nu var nødvendigt med de og de nedskæringer på det og det ministerium, ganske klart og tydeligt — og efter min mening saglig rigtigt — svarede, at det måske ikke var nødvendigt at skære den og den opgave ned, men at man, hvis man skal tilvejebringe en samlet balance, bl. a. under hensyntagen til den forhåndenværende kapacitet ikke kan lade være med at gribe ind over for de forskellige områder. Der måtte en samlet begrænsning af nogenlunde det foreslåede omfang til. Hvorfor så ikke erkende det? Hvorfor så prøve at argumentere på en måde, der ikke stemmer med vore forhandlinger om disse ting og utvivlsomt ikke stemmer med virkeligheden? Hvorfor ikke redeligt sige: vi må gennemføre disse begrænsninger, som ingen af os ønsker gennemført, fordi vi ikke har en større anlægs- og byggekapa- citet? Det er jo sandheden. Jeg tror, at både regeringen og den politiske diskussion ville stå sig ved, at man lod være med at pådutte hinanden synspunkter og argumenter, som den anden part ikke har. Jeg ønsker ikke — og venstre gør det heller ikke — at begrænse de centrale og vigtige dele af de offentlige investeringer vedrørende uddannelse, socialforsorg, forskning o. s. v. Det var nødvendigheden, der tvang os til disse begrænsninger, og jeg tror, vi alle sagligt ville stå os ved at erkende det. Noget sådant ville man også have gjort fra